

ת"פ 28164/12/17 - מדינת ישראל נגד ניר בן חמו

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 28164-12-17 מדינת ישראל נ' בן חמו ואח'
תיק חיצוני: 241623/2015

בפני	כבוד השופטת - נשיאה עינת רון
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	1. ניר בן חמו

החלטה

לפניי בקשת הנאשם מס' 1 לביטול כתב האישום שהוגש כנגדו, בטענה של הגנה מן הצדק - בעילה של אכיפה בררנית.

הנאשם עותר כי המשיבה תמציא לו את רשימת התיקים בהם נערכו הסדרים מותנים עם חשודים אחרים, בנסיבות המתוארות, כמו אלו המיוחסות לו, בין היתר כדי לבסס את טענתו, שלפיה, היה על המאשימה לערוך עמו הסדר מותנה ולא להגיש כתב אישום.

רקע עובדתי:

נגד הנאשם ואחר (להלן: "האחר"), הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות של קשר להונות - עבירה לפי סעיף 440 לחוק העונשין, תשל"ז 1977, עבירה של ניסיון לקבל דבר במרמה - עבירה בניגוד לסעיף 415 רישא לחוק העונשין בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין, עבירה של זיוף - עבירה לפי סעיף 418 (אמצע) לחוק העונשין.

נגד הנאשם הנוסף, הסתיים ההליך ללא הרשעה.

על פי הנטען בעובדות כתב האישום, במועד הרלוונטי לכתב האישום, היה הנאשם, סטודנט במסלול האקדמי במכללה למנהל. במסגרת לימודיו במכללה, היה על הנאשם לעבור בחינת מיון וסיווג לרמות באנגלית, בחינת אמיר"ם.

עובר ליום 4.6.15, פנה הנאשם אל האחר וביקש ממנו לגשת לבחינה במקומו, תוך שהוא מתחזה לו, האחר הסכים. לצורך מימוש הקשר, זייפו הנאשמים את תעודת הזהות של הנאשם, באופן בו הדביקו את תמונו של

האחר .

בהמשך למתואר, ביום 4.6.15, בשעה 13:15 לערך, ניגש האחר לבחינה במכללה. בהגיעו, מילא על גבי טופס הבחינה את פרטיו של הנאשם, והציג עצמו בפני הבוחן בכזב, בעל פה ובאמצעות תעודת הזהות המזויפת כנאשם. בהמשך פתר האחר את הבחינה במלואה.

טענות הנאשם:

לטענת הנאשם, למרות הנחיות היועץ המשפטי לממשלה (הנחיה 4.3042) שעניינה: "נוהל והנחיות להפעלת תיקון 66 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב 1982", נמנעה המאשימה מלערוך עימו הסדר מותנה .

הנאשם טוען כי בדיקה שביצע מלמדת כי בעבירות חמורות מאלו בגין הוגש כתב האישום נגדו, נערכו הסדרים מותנים ואילו, בעניינו , מסרבת המאשימה לערוך הסדר מותנה, תוך שהיא מפנה את הנאשם להנחיות פרקליט המדינה.

ב"כ הנאשם עותר כי המאשימה תמציא לו את רשימת התיקים, מהשנתיים האחרונות, בהם נערכו הסדרים מותנים עם חשודים בנסיבות המתוארות כגון אלו המיוחסות לנאשם. לדידו, אין המדובר בבקשה שיש בה כדי להכביד על המאשימה ובידיה כל הנתונים.

טענות המאשימה:

לטענת המאשימה, על מנת שהנאשם יוכל להוכיח טענת הפליה, עליו להוכיח כי לצרכי אכיפה, הרשות הבדילה בין בני אדם דומים או בין מצבים דומים וכן כי הרשות פעלה על יסוד שיקולים זרים, המדובר בתנאים מצטברים.

עוד מוסיפה המאשימה, כי מעבר לכך, על הנאשם להוכיח גם כי לא ניתן לקיים את ההליך הפלילי בצורה הוגנת וצודקת, לאור הפגיעה החריפה בתחושת הצדק וההגינות וכי לא ניתן לנקוט באמצעים מתונים ומידתיים יותר, זולת ביטול כתב האישום, כדי לרפא את הפגם שנפל.

לטענת המאשימה, החומר המבוקש על ידי הנאשם אינו חומר חקירה, כמשמעותו לפי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב 1982 .

המידע המבוקש על ידי הנאשם, קרי, החלטות המאשימה בתחום אכיפה מסוים בתיקים אחרים, אינם מענייניו של הנאשם וכלל אינם נמצאים ברשות המאשימה. לנאשם לא קמה כל זכות לקבל החומר האמור ולא חלה על המאשימה החובה למסור חומר זה כחלק מההליך הפלילי.

לטענת המאשימה, בהעברת נתונים סטטיסטיים אין די ואף לא ניתן להסיק מהם ביחס לכל היבט מהותי במידה רבה וזאת בנוסף להכבדה הבלתי מידתית על בתי המשפט ועל התביעה הכללית באיסוף הנתונים.

עוד מוסיפה המאשימה וטוענת כי אף מדברי הנאשם והדוגמאות אותן הציג במעמד הדין, ניתן ללמוד כי הדבר אינו נדרש באופן ממשי.

המאשימה אינה חולקת על העובדה כי יתכן שהיו תיקים, בעלי מאפיין דומה אשר טופלו, במחוזות השונים, גם במסגרת הליך של הסדר מותנה, וזאת בעיקר לנוכח העובדה כי סימן א'1 בפרק ד' העוסק בסגירת תיק בהסדר מותנה, הינו פועל יוצא של תיקון חקיקה אשר נכנס לתוקפו בעת האחרונה, כך שמטבעם של דברים במסגרת יישום התיקון ויצירת אותו מנגנון טיפול חדש, נוצרו לעיתים חוסר אחידות ושונות בין העוסקים בדבר או בין מחוזות שונים.

אין באמור כדי ליתן לנאשם זכות קנויה, כי עניינו יטופל באופן זהה, בוודאי בשים לב כי הדברים נעשו בתום לב, ללא מניעים זרים וכפי שהובהר, במקרים רבים אחרים, בדיוק כפי שהוחלט בעניינו, הועמדו לדין פלילי נאשמים אחרים בנסיבות דומות.

לטענת המאשימה, במסגרת השימוע בעניינו של האחר בתיק זה, היא נדרשה לעניין האמור. כאשר הובאו בפניה החלטות בהם תיקים בעלי מאפיין דומה, במחוזות האחרים טופלו במסגרת הליך הסדר מותנה. הנושא הובא בפני פורום בראשות המשנה לפרקליט המדינה (עניינים פליליים) אשר בחן והנחה את כלל יחידות התביעה כי ככלל, למעט חריג שבחריגים, אין מקום לערוך הסדרים מותנים בנסיבות אלה, וזאת מטעמי האינטרס הציבורי, לצד הפגיעה הקשה באמון, בטוהר הבחינות ובנבחנים אחרים שמועמדותם נפסלת תוך העדפת קבלה של עבריינים למוסדות להשכלה גבוהה.

המאשימה מוסיפה כי יש לבחון את בקשת הנאשם אף ביחס לעניינו של הנאשם האחר שעניינו הסתיים, אשר הועמד לדין ונדחתה בקשתו להליך של הסדר מותנה בהליך השימוע, לאחר בחינת הדברים ובהתאם להנחיית המשנה לפרקליט המדינה (עניינים פליליים).

העבירה המיוחסת לנאשם הינה עבירה יחסית נפוצה, המבוצעת על ידי מעורבים צעירים, ללא עבר פלילי ומשכך, יש אינטרס ציבורי ליצור הרתעה, למנועה הפגיעה באחרים וזאת תוך שאיפה לצמצם את התופעה.

דין והכרעה:

הבסיס המשפטי לטענת הגנה מן הצדק מעוגן בסעיפים 149 (10) ו- 150 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב 1982.

נראה, כי אין מחלוקת בין הצדדים, על כך שבית המשפט הדן בהליך פלילי, מוסמך לדון בטענות בדבר פגמים שנפלו בכתב האישום וכי החלטות מנהליות של המאשימה, נתונות לביקורת בכלים מנהליים על ידי בית המשפט הדן בהליך הפלילי (בג"צ 9131/05 ניר עם כהן ירקות אגודה שיתופית חקלאית נ' מדינת ישראל ; בג"צ 6887/13 קניאס נ' היועץ המשפטי לממשלה ; בג"צ 1382/13 פלוני נ' בית המשפט המחוזי בחיפה).

סעיף 62 לחסד"פ מעניק לרשויות התביעה, שיקול דעת אם להעמיד לדין אדם אם לאו - שיקול דעת היוצר קשת אפשרויות סבירות. כאשר, הרשות נדרשת לפעול בשוויון, גם בגדרי שיקול הדעת. השוויון אינו טכני, שכן פרשות נבדלות זו מזו במאפייניהן ובנסיבותיהן.

התביעה היא בעלת הסמכות בנושא העמדה לדין ומשכך הדין וההלכה הפסוקה מתירים לרשות מרחב תמרון רחב בהיבטים הנוגעים לאכיפה הפלילית, בכפוף לכך שהתביעה קיבלה החלטתה שקילת השיקולים הרלוונטיים, תוך בחינת האינטרסים והערכים השונים ואלה בלבד ושפעלה בתום לב, בהגינות, ללא הפליה ובסבירות.

החלטה זו מצריכה מומחיות, ניסיון ומקצועיות הנתונים לרשות התביעה.

סעיף 67 א(ד)(1) לחסד"פ (א)(ד)(1) קובע את האפשרות לסגור תיק נגד חשוד בהליך של הסדר מותנה. הליך זה, הינו הסכם בין התביעה לחשוד, לפיו החשוד מודה בביצוע עובדות המהוות עבירה, ומחויב לקיים את התנאים שפורטו בהסדר, וזאת כנגד התחייבות התובע להימנע מהגשת כתב אישום וסגירת התיק שנפתח כנגד החשוד (הנחיית היועמ"ש 4.3042 - תיקון 66 לחסד"פ).

הליך של הסדר מותנה, נועד לשמש במקרים של עבירות קלות או עבירות שבוצעו בנסיבות מקלות הנוגעות לחשוד שביצע את העבירה. בדברי ההסבר להצעת חוק סדר הדין הפלילי (תיקון 61) (הסדר לסגירת תיק מותנית), התשס"ט (2008). ההסדר מאפשר דרך חלופית להעמדת חשוד לדין פלילי.

למעשה, ההחלטה אם לערוך הסדר מותנה אם לאו, היא נדבך של החלטת התביעה בשאלת העמדת חשוד לדין או הימנעות מכך. לרשויות התביעה שיקול דעת עצמאי, לצדו - הביקורת השיפוטית על מנגנון קבלת ההחלטות הוא מצומצם ומתפרש בעיקר על שאלות הנוגעות להגינות ויושר, תום לב, טוהר מידות, ניגוד עניינים וכדומה. בביקורת על ההחלטה בדבר העמדה לדין, בית המשפט צריך להפעיל "מידת ריסון כפולה ומכופלת" (בג"צ 5675/04 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' היועץ המשפטי לממשלה).

סעיף 67א(ב) לחסד"פ, קובע כי תובע רשאי להציע לחשוד הסדר אם ראה כי מילוי תנאי ההסדר יש בו כדי לענות על העניין לציבור. סעיף 10 להנחיות היועץ המשפטי לממשלה (הנחיה 4.3042) שעניינה: "נוהל והנחיות להפעלת תיקון 66 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב 1982 - הסדר מותנה" הנחיה מעודכנת ליום 6.9.17 (להלן: "ההנחיה המאוחרת") קובע כהאי לישנא:

"[...] יובהר, כי אין בהסכמת רשות תביעה לערוך הסדרים מותנים בעבירות המנויות בנספחים כאמור, כדי לשלול את סמכותה להעמיד חשודים לדין בעבירות אלה, כאשר נסיבות העניין מצדיקות זאת, ובכלל זה בהתקיים נסיבות מחמירות".

מכאן, שאי היעדרות התביעה לקיום הסדר מותנה, אפילו הנאשם עומד בתנאי הסף, אינה יוצרת כשלעצמה עילה להתערבות בית המשפט.

במקרה שלפניי, הבהירה המאשימה כי השיקולים שעמדו בבסיס החלטתה להגיש כתב אישום נגד הנאשם תחת

הסדר מותנה, הינן נוכח נסיבות התיק, רצונה לבסס הרתעה, כלפי המבצעים עבירות דומות, שכן, מדובר בתופעה נפוצה במחוזותינו. הצהרתה כי המשנה לפרקליט המדינה, הורה לרשויות התביעה להימנע מעריכת הסדרים מותנים המבוססים על עובדות דומות לתיק שלפניי, כמו גם, העובדה כי כנגד הנאשם האחר, מצאה המאשימה להימנע מעריכת הסדר מותנה ולהגיש כתב אישום.

משכך, ובנסיבות האמורות, סבורתני, כי לא ניתן לקבוע כי עמדת המאשימה האמורה נגועה בחוסר תום לב או בחוסר סבירות.

זאת ועוד, המאשימה הצהירה בהגינותה כי הייתה אי בהירות מסוימת, בכל הנוגע למדיניות הענישה בעבירות אלה, ובמחוזות שונים נערכו הסדרים מותנים כנגד אחרים, ואולם כיום קיימת הנחייה בעניין וכך פועלות רשויות התביעה במחוזות השונים.

לא ניתן לקבוע כי עמדת המאשימה מונעת ממניעים זרים, משיקול דעת בלתי סביר או בטיעון שהוצג בחוסר תום לב. מובן הדבר שבבחינת סבירות החלטתה של התביעה להגיש כתב אישום, בית המשפט אינו מחליף את שיקול דעת המאשימה בשיקול דעתו שלו ואינו שם עצמו בגדר "תובע על" (בג"צ 5675/04 לעיל).

עוד בעניין זה יצוין, כי אף בשורה של החלטות נקבע כי על אף שמחובתה של המאשימה לשקול קיומו של הסדר מותנה, אין היא מחויבת, גם אם הנאשם עומד בתנאי הסף להימנע מהגשת כתב אישום תחת עריכת הסדר מותנה עמו (ת.פ. (רמלה) 11804-06-15 מדינת ישראל נ' טובול ; ת.פ. (קרית) 21857-06-14 מדינת ישראל נ' בן סימון).

אשר על כן, לא מצאתי כי החלטת המאשימה להגיש כתב אישום במקרה דנן, חרגה ממתחם הסבירות או לוקה בפגם מנהלי אחר באופן אשר מצדיק את התערבות בית המשפט בדרך של ביטול כתב האישום, אף אם יוכיח הנאשם, כי בתיקים אחרים, נערכו הסדרים מותנים.

ככלל, די בקביעותי דלעיל, כדי לדחות את בקשת הנאשם להורות על ביטול כתב האישום.

ואולם, מצאתי להידרש שאלה נוספת המתעוררת וקשורה בענייננו - היא עתירת הנאשם לקבלת רשימה מפורטת בכתב של כלל התיקים בהם הוצע הסדר מותנה, בשנתיים האחרונות, על נימוקיהם לקבל או לדחות את ההסדר.

לדידו של הנאשם, מדובר בחומר חקירה, שיש בו כדי לסייע לו בהגנתו ולבסס הטענה כי על המאשימה חלה חובה להציע לו הסדר מותנה, ומשלא עשתה כן, הפלתה אותו בהפליה פסולה שיש בה כדי להביא לביטול כתב האישום.

אקדים ואומר, כי כפי הצהרת המאשימה, בשלב המעבר, אכן הייתה אי בהירות בכל הנוגע לאופן עריכת ההסדרים המותנים ומדיניות הענישה בעניין זה לא הייתה זהה. ואולם, נראה כי כיום, המאשימה פועלת בהתאם להנחיות המשנה לפרקליט המדינה ואינה עורכת הסדרים מותנים, בעבירות הדומות לתיק שלפניי. זאת ועוד, העובדה כי לנאשמים אחרים הוצעו הסדרים מותנים, הרי שאין בכך כדי לקבוע כי המאשימה בענייננו, הפעילה שיקולים זרים כנגד הנאשם, שהרי כנגד הנאשם האחר, הוגש כתב אישום, ובקשתו לסגירת

התיק בהסדר מותנה נדחתה אף היא.

למעלה מן הצורך יצוין כי סעיף 67ח' לחסד"פ מסדיר את סוגיית פרסום ההסדרים:

67ח. הפרטים שלהלן יפורסמו באתר האינטרנט של רשות התביעה הנוגעת בדבר, בדרך שתבטיח שקיפות לגבי הפעלת שיקול הדעת בקבלת ההחלטה לסגור תיק החשוד או את נפגע העבירה:

- (1) דבר סגירת תיק בהסדר;
- (2) מהות העבירה ונסיבותיה, תיאור העובדות שבהן הודה החשוד וציון הוראות החיקוק שפורטו בהסדר;
- (3) תנאי ההסדר.

דהיינו, מהוראות חסד"פ עולה כי חובת פרסום ההסדרים חלה על תיקים בהם הושג הסדר בפועל. ההנחיה המאוחרת, קובעת בפרק י': "[...] יש לפרסם באתר האינטרנט של גורם התביעה הרלבנטי את דבר סגירת התיק בהסדר, תיאור העובדות המהוות עבירה שבהן הודה החשוד, הוראות החיקוק...".

עוד מוסיפה ההנחיה המאוחרת, בהמשך פרק י' כי מדי שנה, יש להעביר דיווח בכתב לוועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת, דיווח על מספר התיקים שנסגרו בהסדר לפי פירוט העבירות.

בנסיבות אלה, נראה כי בנקל יכול להשיג הנאשם המידע הדרוש לו.

יחד עם זאת, אני מוצאת לנכון לציין, כי אף אם מידע זה לא פורסם (וחזקה על המאשימה כי פועלת בהתאם לחוק וכי כלל ההסדרים המותנים מפורסמים). הרי שיש ממש בטענת המאשימה שלפיה, בקשת הנאשם אינה נכנסת בגדר "חומר חקירה", מכוח הוראות סעיף 74 (א) לחסד"פ ואוסיף, כי אינני סבורה כי הבקשה נכנסת בגדרי סעיף 108 לחסד"פ.

הוראת סעיף 74 (א) לחסד"פ קובעת את זכותו של נאשם, לעיין בחומר המצוי בידי גורמי החקירה והתביעה הנוגע לאישום. זכות העיון נגזרת, בין היתר, מזכותו של הנאשם למשפט הוגן וזכותו לנהל הגנתו לאחר שמלוא חומר החקירה הקיים בעניינו נפרס לנגד עיניו (בש"פ 8555/06 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (ניתן ביום 9.11.06)).

בית המשפט העליון עמד לא אחת על כך שיש ליתן למונח "חומר חקירה" פירוש רחב, הכולל אף חומר ראיתי שיש לו קשר עקיף ליריעה הנפרשת במסגרת משפטו של המבקש (בג"צ 1885/91 צוברי נ' פרקליטות מחוז תל אביב, פ"ד מה (3), 630). לצד זאת, הודגש חזור והדגש כי: "אין להפליג למרחקים ולכול במונח של 'חומר חקירה' ראיות שהרלוואנטיות שלהן לתביעה הפלילית הנדונה היא רחוקה ושולית...". (בג"צ 233/85 אל הוזייל נ' משטרת ישראל, פ"ד לט (4) 124, 129).

התשובה לשאלה הנבחנת - דהיינו, האם החומר הרלוונטי להליכים המתנהלים נגד הנאשם תלויה במהות החומר, בהקשרו ביחס שבינו לבין האירוע הנדון ובנתונים המיוחדים של כל מקרה ומקרה. הזכות עליון בחומר חקירה אינה זכות מוחלטת והיא אינה חלה על כל חומר באשר הוא.

הלכה ידועה היא כי בית המשפט לא יתיר "מסע דיג" בלתי ממוקד אחר חומר, מתוך תקווה ספקולטיבית של ההגנה, שמא ימצא בחומר סיוע לנאשם (בש"פ 6717/12 מדינת ישראל נ' אהרון).

יתכנו מקרים שבהם ימצא בית-המשפט, כי חומר מסוים אכן מהווה 'חומר חקירה', במובנו של סעיף 74 לחסד"פ, אך אם הוא אינו מצוי בידי התביעה. זאת, כאשר על פי טיבו, צריך היה החומר להימצא בידיהן של רשויות החקירה והתביעה, או במקרים שבהם יש לתביעה שליטה על אותו החומר (בג"צ 9264/04 מדינת ישראל נ' בית משפט השלום בירושלים, פ"ד ס (1) 360, 374).

בבש"פ 4109/13 מדינת ישראל נ' פביאן דה פאס), נקבע כי ככל שקיימת "אפשרות סבירה" כי יהיה בחומר המבוקש כדי לסייע בהגנתו של הנאשם, כך תגדל הנטייה להכיר באותו חומר כ"חומר חקירה" ולהורות על תפיסתו והעברתו לידי ההגנה, גם על חשבון פגיעה אפשרית בפרטיותם של צדדים שלישיים ולהפך.

" [...] כשעסקינן בחומר שנראה לכאורה מרוחק מן האישום, עדיין עשוי להינתן משקל לחשיבות חומר זה להגנת הנאשם. בבחינה זו, אין להסתפק באפשרויות הגנה ערטילאיות שאינן נראות לעין, ואין ליתן יד ל'מסע דיג', שאין רואים את תכליתו המעשית. יש צורך ביסוד של ממש להשערה של הנאשם כי החומר ישפיע על בירור האישום נגדו. יתרה מכך, ככל שהזיקה בין החומר הנדון לבין השאלות שבמחלוקת במשפט רחוקה יותר, והזיקה בין החומר לפוטנציאל ההגנה של הנאשם קטנה יותר, כך גובר המשקל הניתן לשיקולים אחרים, כגון הפגיעה שעלולה להיגרם לעדים, בהם לקורבנות ולצדדים שלישיים. באיזון זה, זכותו של הנאשם למשפט הוגן אמורה להכריע באיזון חזיתי מול השיקולים הנוגדים, אולם כאשר האפשרות של הפגיעה בזכותו רחוקה - כך גובר משקלם של השיקולים הנגדיים" (שם, בפסקה 9, וההפניות שם) בש"פ 3099/08 אברהמי נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 23.2.09).

עוד נפסק כי לרשות נתון שיקול דעת אלו מבין הראיות המצויות בידה מהוות את 'חומר החקירה' במובן סעיף 74 לחסד"פ ובעניין זה "חייבים כל הנוגעים בדבר לסמוך על הגינותם, מומחיותם, ניסיונם ושיקול-דעתם הנאות של נציגי התביעה הכללית" (עניין צוברי, עמ' 633).

עיון בפסיקת בתי המשפט מלמדת כי אין כל קביעה כי נתונים סטטיסטיים הינם בגדר חומר חקירה ולא סביר כי הם יכולים להיות מוגדרים ככאלה, יכול שבנתוניו של מקרה ספציפי יהיה מקום להגיש כתב אישום ואילו בעניינו של אחר, לא יהיה מקום לעשות כן.

אכיפה סלקטיבית, אשר בגינה יהיה מקום לשיקול ביטול כתב אישום מכוח דוקטרינת ההגנה מן הצדק היא כזו בו:

" [...] הרשות מפעילה מדיניות אכיפה אשר מפלה בין פלוני לאלמוני על בסיס שיקולים זרים כגון דת, גזע או מין, או כאשר היא נוהגת במדיניות של אכיפה שרירותית... יחד עם זאת, חשוב לזכור כי לא כל אכיפה חלקית הינה בהכרח אכיפה סלקטיבית פסולה" (ע"פ 7014/06 מדינת ישראל נ' אהרון לימור, תק- על 2007 (3) 3779, 3805) "אכיפה בררנית היא אכיפה הפוגעת בשוויון במובן זה שהיא מבדילה לצורך אכיפה בין בני אדם דומים או בין מצבים דומים לשם השגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא" (בג"צ 6396/96 זקין נ' ראש עיריית באר שבע, פ"ד נג (3) 289, 305 (1999) "יש כידוע להבחין בין אכיפה בררנית שיסודה בטעמים מפלים ועל כן היא פסולה, לבין אכיפה חלקית המבוססת על נימוק ענייני" (רע"פ 1252/06 שמואל טחן נ' מדינת ישראל, תק- על 2006 (2) 539, 540 (כן ראו בש (חי') 2886/08 מדינת ישראל נ' נפתלי יגאל, ניתן ביום 13.7.08)).

כאמור, לא מצאתי כי בענייננו הופעלו שיקולים פסולים.

סוף דבר ומכל הטעמים שנמנו לעיל - הבקשה נדחית.

הדיון הקבוע ליום 24.10.18 עומד בעינו.

במועד זה ניתן מענה מפורט לכתב האישום.

המזכירות תשלח החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, י"ג חשוון תשע"ט, 22 אוקטובר 2018,
בהעדר הצדדים.